

Herberger János
1901
Vegyes

VÉRSEZETEK,
mellyeket

a' csiki főtanoda' né-
melly nevéndékei má-
jusi mulatságuk' alkal-
mával készítettek.

Nyomatott Csik Somlyón

1845.

III/17. 520

V. 40

Herberger P.
1901. 170

Vegyes

VERSEZETEK, mellyeket

a' csiki főtanoda' né-
-melly nevendékei má-
-jusi mulatságuk' alkal-
-mával készítettek.

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ
ŞI MUNICIPALĂ „HARGHITA”
MIERCUREA-CIUC

S. Documentar

328.995

Nyomatott Csik Somlyón

1845.

Bálintváros

Meszsze tekints. A' pálya kicsiny, túl rajta
nagyobb vár.

Kölcsey.

REGGEL.

Szét vonult az éj' homálya,
Hajnal' pirja ömledez;
Fent a' légnek tág ölében
Már pacsirta zengedez.
Kéjben úsz a' gyenge szellő,
'S a' kies völgy' berkein
Ajki játszva andalognak
A' virágok' kelyhein.

Pompamezben jő fel a' nap,
Tiszta már egész vidék,
Szét terült ezüstsugára —
Kelj fel ifju sarjadék!
Nézd a' serkenő koránynak
Éberítő kellemét,
Mint ragadja áhitatra,
Millióknak szellemét.

Új örömmel nyujtsd fohászid'
Szíved' égő mélyiből
Annak áldva szent nevét a'
Ki teremte semmiből.
Égi sziklán nőtt reményed'
Bőv jutalma száll reád,
Hogyha tiszta sziv' hevéből
Hat fel égre szent imád.

Jertek ifjak, hon' reményi!
Párba füzve hegyre fel;
Elvet ád ott a' reg' arcza
Báj himezte képivel.

Gondjainkat elfeledve
 Áldjuk e' nap' reggelét;
 Melly elüzte ős határunk'
 Fagylaló hóleplegét.

Szép virág füzért, a' mellyet
 Gyenge harmat öntözött,
 Homlokunkra tűzve mondjuk
 Vig' örömmel között:
 Éljen áldva Istenétől
 Minden, a' ki hiv magyar;
 Két hazája' szép vidékit
 Vész kerülje és vihar!

*Szántó Albert.
 Költészeti tanuló.*

TAVASZ.

Bolyg a' zephir' szele,
 Ing a' kis rózsaszál;
 'S az enyhádó kies
 Est hűs ölébe száll.

A' hajnal' gyógykeze
 Hint rá le harmatot,
 'S ez érte nyájosan
 Ad balzamillatot.

A' lankadt földművest
 'S a' vándor' arczeit
 Gondüzve szálja meg
 Öröm' sugára itt.

Az ébredő napot
 Üdvözli a' madár;

'S a' zö

'S a' zöldellő berek',
Gallyán dalolva jár.

Majd Flóra' rétein
Zeng át remek dala,
És hirdeti hogy itt
Van május' angyala.

Vár minket is berek'
Alján a' tarka gyep,
Ott a' patak megett
Virág' illatja lep.

Jertek hát társaim
A' zöld tető felett
Szedjünk kies füžért,
S' töltsünk kéj perczeket.

Antalfy Károly.
Költészeti tanuló

A' RÓZSA.

Ablakomban ápolt
Gyenge rózsaszál!
Mint a' nyári harmat,
Úgy elzáradál.

Kelyhed egy tavasznak
Csókját ízelé,
Egy rövid tavasz szórt
Harmatot belé.

Első nyári napnak
Rekkenő heve
Bájaid letépé
S' kóróvá teve.

Ifju szép koromnak
Múló hajnalát
Tünde léted által
Híven rajzolád.

Mint te ablakomban
Máius' reggelén,
Ugy virultam egykor
A' kedély' ölén.

Rám gyönyört lövellett
A' nap' reggele,
Rám mosolygva nézett
Esti fénye le.

Fényes álmok' égi
Karja ringatott,
Mint szél a' virágra
Hullott harmatot.

Hajh! de vig kedélyem
Már ma nincs velem!
Keblem' őszezúzta
Néma gyötirelem.

Rám gyönyört nem önt már
A' nap' reggele,
Sem mosolyt nem áraszt
Esti fénye le!

Téged', szép virágom,
A' napláng' heve,
Engem búm' aszálya
Kóróvá teve.

Könyzáporral öntöz
Slrató szemem,

Ah! virulj ki, 's oszlasd
Bár te fellegem'!

K. V.

ESTVE.

A' sötét éj' fátyla földünk'
Térein már szét terült,
Gyász alakján méla csend van,
Homlokára béke ült.

A' kifáradt kézműves most
Tagjait lefekteti,
'S szenderülve édes álom'
Karjain pihenteti.

Minden alszik, semmi nesz nincs;
Földtekénk sirnéma lett,
Csak Teremtőnk' gondja éber,
'S örökös fejünk felett.

Alkotónk! dicsőn remeklő!
Szent kezednek művei
Hömpölyögnek a' nagy íven,
Szép világid' ezrei.

Köztük a' hód lett királyné
Arcza' halvány fényivel,
'S szende hullámit lövellvén,
Játizik a' viz' tükrivel.

Ő az éji vándor' útján
Hű barát gyanánt viraszt;
'S ha szemünkből zápor ömlik
Sápadozva nézi azt.

Éjjelis szép a' te munkád,
 Istenünk! 's varázsoló,
 Szíveinket, lelkeinket
 Hódolatra unszoló.

Üdvezellek téged éjnek
 Enyhadó gyógybalzama!
 Munkaterh csigázta lények'
 Ápoló kegyangyala.

A' virág, ha nap' tüztől
 Hervadó kis kelyhire
 Harmatodnak gyöngye hullong,
 Tér előbbi díszire.

A' fogolynak rabbilincse
 Nem zörög, ha börtönét
 Gyász homályod elfedezte,
 'S álom ülte bús szemét.

Éjnek országába' minden
 Gondfeledve szenderül;
 Mert alakján nesztelen csend
 'S homlókán szűz béke ül.

K. V.

EGY HÖS' SIRJA FELETT.

Dicső Árpád' nemes fia,
 Hazádnak ki véd oszlopa
 Valál, eltűnék szépkorod,
 Neved' csak birja még honod.

Vértől piros kardod, zsidád
 Hazádnak most erőt nemád;
 Szívet nem gyujt tekinteted,
 Ellen' hadát már nem vered.

E' néma domb leve lakod,
Itt senyvedez hideg porod,
Mellyen virul kis rózsaszál
Es siri szél suttogva jár:

Innen virágfüzért szedek
Keblembbe mit beültetek,
Emlékjelül ott hordozom,
'S tetted' mindig magasztalom;
Hogy tested ha elhamvadis,
Sirhantod ha lesülyedis:
Diszben ragyogjon szép neved
A késő századok felett.

Both Ferencz.
Költészet tanuló.

ATTILA ROMÁNÁL.

Olaszhon' tájain
Száguld duló sereg,
'S keblét pólgárinak
Ijedség lepte meg.
A' híresült hadak'
Vezére Attila,
Kezében fegyvere
Sújt mint az ég nyila;
'S szózatja menydörög
Velőt rázkodtatón;
Lángvész tekintete
Erőt gyújt százakon.
Hódit rónán, tetőn
A' véres harcz' fia;

Csatáinak, úgy hiszi,
Szép Roma lesz dija

Romának útain
Rémes szózat kiált.
Fut minden 's bujdosik,
Sejditve a' halált. —

Ott a' főpap Leo
Jön a' király felé,
Arczán magas sugár,
Mint a' kelő regé.

'S szóll bátor hangokan:
„Világ-győző király!
Hős fegyvered elől
Minden nemzet kiáll.

Bírod minden felé
A' föld' határait;
Birjad legyőzni már
Keblednek vágyait. “

A' hős, kit harczy vész
Meg nem rettenthete,
E' szókra fegyverét
Ijedve tette le.

És elvivé hadát
Romának tájiról. —
Látván a' változást
Egyik vitéze, szóll:

„Véres csatáidon
Remegni tégedet,
Király! nem láthatánk,
'S hát egy pap rettegett? “

„Nem vólt csupán maga,
Mond ő: a' pap felett
Két szablyás gyermek állt,
Fenyítve engemet.“

Antalfy Károly.
Költészet tanuló.

KÉT SZOBOR.

(*Legenda.*)

I.

Mig Erdélynek határait
Nem védte örsereg:
Dulò dandár szép tájait
Gyakorta lepte meg;
'S az Ólt' kies terén lakó
Hős székelyek' honát
Egy egy sovár keblű csapat
Pusztítva járta át.

Sokszor vivé konok tatár
Lánczan szép hölgyeit;
Sokszor talált gyilkos keze
Kövér zsákmányra itt.

Fölégetett faluk közül
Vagyontalan futott
A' nép, 's kesergő ajkain
Bús átká harsogott.

2.

Itt a' magas hegyek között
Egy régi zárdá állt,

Szép templomába rablani
 Pogány gyakorta járt;
 'S elhordta minden kincseit,
 Lakóit öldösé;
 Költségen épített falát
 Romokká pörzsölé.

De a' templomban egy nagyon
 Feltett kincs léteze,
 Ezt nem fertőzteté soha
 Meg vad rabló' keze;

Mert a' buzgó ferencziek
 Mindenkor elfedék,
 Mikor pogányhad' jötinek
 Gyász hire érkezék.

Nem volt királyi korona
 E' kincs, sem drága kő,
 Mellyért a' véres harcz' fia
 Honát feledve jő.

A' szűz anyának szobra volt
 E' feltett ritkaság:
 Ezt tisztessé tevék a' nép
 Előtt gyakor csodák.

Jött végre észrevétlenül
 A' vad tatár' hada,
 'S a' zárda 's diszlő temploma
 Ismét lehamvada.

De a' szobor kimélve lőn,
 Láng nem kapott belé;
 Mert a' vezér' parancsszava
 Védetni rendelé.

„Mi ritka báj van arczain,
Mi szép ez égi nő!
Minő szelid tekintetű
Karján a' csecsömő!

Ha el hozzátok ezt vitéz
Fiak hűségesen:
Érette honn szép béretek
Gazdag zsákmány leszen.

Illyen remek művet tudom
Nem láta nemzetem;
Hazámban ezt csodának én
Köz helyre tétetem.“

Mond a' vezér, 's kívánata
Rögtön betölteték:
Elinduló vitézei
A' szobrot fölvevék;

'S viszik szilaj zenék között,
Mint nász menyasszonyát,
Kit férjéhez nem vágy, hanem
Önkény 's erőszak ad.

Előre két legény amugy
Könnyen halad vele;
De később még kilenczet is
Igen meg terhele.

Erőseknél erősbeket
Szóllit föl a' vezér;
De a' szobortól mindenik
Pírulva vissza tér.

Ott áll, mozdíthatatlan az,
Mint szirt hullám között,

Mellyben már számtalan habár
'S villám meg ütközött. —

És új erő, és új csapat
Jön a' szobor megé;
De bár küzdék, kísérlétét
Mind hasztalan tevé. —

All még a' kép, mint százasados
Tölgy mellynek gyökere
Ezerfelé szórt ágokat
Nevelt a' földbe le.

„Hagyjátok el hát hős fiak
A' mázos czifra fát, —
Emészsze láng, ha látni nem
Vágyik tatár' honát.

Szablyám imé! elöttetek
Hasábra szeldeli,
Főjön tüzénél a' sereg'
Számára reggeli. “

Mond gúnyszavával a' vezér,
'S ki rántja gyilkvasát;
Hah! szörnyűség! lesujtaná
Már a szobor' nyakát!

De im! vágásra vont keze
A' légbe' fenn akad
Kardostól, és nem sérti meg
A' tüzre szánt nyakat.

Remegve néz 's vezéritől
Jelszót vár a' sereg;
De hasztalan; — hült ajkain
A' gúny már nem pereg.

A' bűnhős kövé változott: —
Ő többet nem rabol.
Ijedve fut szét a' sereg. —
Ott áll a' két szobor.

3.

A' füstölgő romok között
Köryezve mit keres
Az életben maradt néhány
Dúlt keblü szerzetes? —
Már árva és hajléktalan
Az ájtatos család;
Mindenfelé fut, 's kérdezi
Az elvesztett anyát.
S' im! a' miért úgy bánkodik
Sértetlen meg kerül,
S' a' búsok' homlokára új
Örömsugár derül.
A' zárda 's rombolt temploma
Új díszbe öltözik;
A' meg találtatott szobor
Óltárra téteték;
'S ma még köz tiszteletben áll
Mig az, ki rá kezét
Istentelen vágygyal teve
Örökre elveszett.

328.995 K. V.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
ȘI MUNICIPALĂ HARGHITA
MIERCUREA-CIUC

